

Rigsdagstidende.

1853.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 107.

Tennte Sessjon.

35te Møde.

Torsdagen den 24de November.

(Fortsf.)

Tfcherning (fortsat): Man har netop her i Thinget stadig gjort gjældende imod mig, at, naar engang et Valg var anerkjendt gyldigt her, saa, om det blev oplyst nok saa meget, at Valghandlingen havde været ugyldig, at der havde fundet Bestikkelser eller urigtige Stemmegivninger Sted, kunde dette Valg ikke mere blive ugyldigt. Det er dette, som man stadigt har gjort gjældende imod mig. Jeg troer, at det har været Uret, men vi kunne ikke komme til nu paa engang, fordi det behæger de ærede Medlemmer, som dengang vare af den modsatte Mening, nu at forsægte denne Mening, strax at gaae ind derpaa. Med al den Opmærksomhed, man kan have for deres Indsigt og Mening, kunne de dog ikke forlange, at man idag skulde betragte det for hvidt, som de tidligere have sagt at være sort, og imorgen tage det for sort, som de have sagt at være hvidt. Følgerne af deres egen Mening maae de tage. De have tidligere sagt: I skulle holde Eder tilbage fra at anerkjende et Valg, som I troe er tvivlsomt; thi naar I engang have anerkjendt det, kan det ikke nytte, at I bagefter komme og godtgjøre, at det staaer paa en urigtig Grundvold; saa kan ikke den Valgte træde tilbage. Det er det, de have sagt. Nu stige de ærede Herrer derimod, at vi skulle være forsigtige, førend vi give vor Kjendelse over et Valg. Jeg har fra første Dieblit af søgt at vise, hvormeg det var mig magtpaaliggende, at vi ikke skulde gjøre Banskfelijkheid, naar det ikke var nødvendigt. men alt som de Herre mere og mere have arbeidet for strax at faae en Kjendelse, have

de gjort vor Stilling mere vanskelig, og de have gjort min Stilling saa vanskelig, at, dersom jeg i dette Dieblit skulde stemme for eller imod Valget, saa vilde jeg stemme derimod, uagtet jeg første Gang, da denne Sag kom paa Dntale, var, som jeg sagde, fuldkommen overbevist om, at vi ikke vilde komme til at underkjende Valget, fordi jeg haabede, at det skulde vise sig, at ingen saadan Feil var begaaet. Men den Iver og Nidsfærhed, hvormed de Herrer vilde skride til Anerkjendelsen af Valgets Gyldighed, vækker Tvivl i min Sjæl, og hvorsfor bliver jeg tvivlsraadig? Fordi jeg fra det første Dieblit af troede, at det var en Udsættelse, som man havde gjort i Analogie af § 31. Jeg hører imidlertid nu, det er en Rettelse i et Proclama, men en Rettelse i et Proclama anseer jeg for uberettiget; Valgbestyrelsen har ikke Ret til et Aar igjennem at foretage og udskrive nye Valg, fordi den fra den ene Gang til den anden anerkjender, at den har begaaet Feil, og at Noget er blevet forsumt. Hvornaar er dens Mandat ophørt? Naar Indenrigsministeren engang har givet en Valgbestyrelse Midlerne til at udskrive et Valg, har han saa derved givet Myndighed til at udskrive 10 Valg? (En Stemme: Ja!) Det ærede Medlem siger „Ja“, men jeg tvivler meget paa, at det vil finde Medhold, og ved dette ene „Ja“ bliver det endnu mere umuligt for os at gaae videre paa denne Bane, thi saa komme vi ind paa den Banskfelijkheid, at en Valgbestyrelse vil kunne kassere et berammert Valg, og efter det engang givne Mandat ansee sig bemyndiget til at udskrive et nyt Valg, siden den sidder med sit Mandat i Kommen eengang for alle. Lad os holde os til det Rigtige i Anvendelsen af Analogien, hentet fra § 31, og saa under denne Analogie